

Morit bàng hoàng như bị ai đánh vào đầu. Chàng không lạ gì Saratiên. Y đứng đầu một tổ chức khủng bố bí mật. Tổ chức này liên lạc mật thiết với cựu thủ tướng thân cộng Pôradi bị hất khỏi chính quyền, sau một cuộc đảo chính, hiện sống ở nước ngoài, và nuôi ảo vọng trở về. Ông Hoàng đã ra lệnh cho chàng theo dõi bọn Saratiên. Mật vụ Thái cũng muốn đề bẹp Saratiên.

Saratiên liên quan như thế nào với Tăng Minh ? Tại sao Saratiên muốn Tăng Minh mặc bộ com lê cũ ra Hà nội ? Chàng phải tìm ra manh mối.

Chàng nhìn thẳng vào mắt địch :

— Saratiên đợi mày ở đâu ?

Y lắp bắp :

— Đứng 11 giờ rưỡi... trước lữ quán Trocadero đại lộ Suriwongse.

— Khẩu hiệu ?

— Không cần khẩu hiệu vì y biết mặt tôi. Saratiên đi xe Fiat màu vàng.

— Có mấy người ?

— Saratiên ngồi sau. Phía trước có tài xế.

— Y dùng khí giới gì ?

— Tôi không biết. Dường như trong xe có hai khẩu tiểu liên.

Morit đứng dậy. Chàng nhìn đồng hồ. 11g15. Đi ngay bây giờ, Morit có hy vọng gặp Saratiên. Chàng ngó tên nhân viên của Saratiên, tỏ vẻ thương hại. Chàng không muốn giết y, song y còn sống, kế hoạch của chàng sẽ hỏng. Phản gián Thái tìm ra y, sẽ phăng ra Tăng Minh liên lạc với Saratiên, Văn Bình sẽ bị khó dễ.

Nhìn thấy tia mắt dữ dội của Morit, y miễn mào:

— Tôi khai hết rồi, anh tha cho tôi.

Không đáp, Morit cúi xuống, sống bàn tay của chàng phất ngang vào yết hầu. Y ngã xuống tâm thảm, giãy lên đánh dạch rồi tắt thở.

Morit khóa trái cửa, thản nhiên xuống đường. Chàng phóng một mạch tới đại lộ Suriwongse.

Còn hai phút tới 11 rưỡi.

Nhận thấy một chiếc Fiat đậu sát lề, Morit lững thững bước tới, một tay bỏ trong túi quần, nắm chặt khẩu súng Colt Super 38.

Đi qua xe, còn cách hai thước, Morit gọi to :

— Saratiên.

Người tài xế lộ đầu ra. Morit nã một phát trúng đầu. Chàng chĩa súng qua cửa sau, nhả đạn. Gã đàn ông lực lưỡng ngồi trên băng gạc xuống, chết không kịp trở. Morit tiến sát, bắn thêm một phát vào giữa mặt y.

Ba phát súng bắn qua ống hãm thanh chỉ gây tiếng động nhỏ, chung quanh không ai nghe thấy. Morit trở lại xe DS, trên miệng nở nụ cười khoái trá.

Chàng vừa ngồi trước tay lái, chưa kịp mở máy thì cảnh hỗn loạn diễn ra.

Một chiếc xe hơi đen không biết từ đâu tới phóng vụt qua, tóe ra những tia lửa đỏ ối. Tacata... tacata... tiếng súng tiểu liên.

Cánh tay trái của Morit bại đi. Biết trúng đạn, chàng nghiêng rặng ấn đề ma rơ, tổng ga rượt theo.

Một tràng đạn nữa bắn vô nát kiếng trước

của chiếc DS. Mảnh kính vang tung tóe vào mặt chàng, khiến chàng mù tịt, không thấy gì nữa. Không chịu thua, chàng ấn lút ga xăng. Kim tốc độ chỉ trên một trăm. Chàng phóng nhanh hơn, bốn bánh xe nghiêng ken két trên đại lộ Suri-wongse vắng tanh.

Còn cách chiếc xe đen một quãng ngắn, chàng rút súng. Tay trái bị đạn, chàng giữ vô-lăng, tay phải nhắm đạn. Viên đạn 9 ly bắn trúng lớp trái, phía sau. Chiếc xe lạng sang bên, chàng bắn phát nữa, trúng vỏ bên phải.

Chiếc xe loạng choạng đâm vào cột đèn rồi thẳng gấp lại, trên xe nhảy xuống hai bóng đen.

Môrit hụp đầu xuống, để tránh bằng tiêu liên nã qua khung kính vỡ. Chàng mở cửa xe, lăn xuống đường nhựa. Mặc dầu toàn thân nhức nhối, chàng vẫn còn đủ sáng suốt nhận ra hai bóng đen qui trên vỉa hè, một đứa cầm súng lục, một đứa đang thay gấp đạn mới vào khẩu tiêu liên.

Bup... bup...

Môrit nã liên hai phát.

Hai bóng đen ngã sòng soài trên đất.

Chờ một phút, không thấy gì Môrit trèo lại lên xe, lái lên trường bay Đồn mường.

Máu chàng chảy ra như xối, ướt sũng áo sơ mi.

Tay trái bị liệt hoàn toàn, chàng phải cầm vô-lăng bằng tay phải. Mắt chàng hoa lên, song chàng cứ tiếp tục chạy trên 150 cây số một giờ.

Chàng phóng như điên vào trong trại.

« Chị Hải » rú lên khi thấy mình mảy chàng

đầy máu. Chàng lao đảo bước xuống, vịn vào vai thiếu phụ, bước khập khiễng vào nhà. Vào đến salông chàng ngã lăn ra.

Thiếu phụ bắt đèn, quỳ xuống coi vết thương. Nàng tái mặt khi thấy sơ mi Môrit đen sì thuốc súng. Nàng hỏi, giọng lo lắng :

— Môrit, anh việc gì không ?

Chàng đáp :

— Tôi không biết bị mấy viên đạn cả thấy.

Nhưng tôi bị mất máu nhiều lắm.

— Anh chờ tôi một lát. Tôi lái xe đi tìm bác sĩ.

Môrit lắc đầu :

— Không kịp đâu, chị Hải.

Mắt thiếu phụ rơm rớm :

— Không có y sĩ, anh sống sao nổi.

Môrit cười gượng :

— Chị đừng sợ, tôi khỏe lắm. Chị xuống ga-ra lấy hồ com lê của Tăng Minh lên đây cho tôi.

Khi thiếu phụ đặt bỏ áo quần nhàu nát và dính đất lên ghế, Môrit nói :

— Chị lấy gối kê vào đầu tôi, và đỡ tôi dậy.

Chàng đau nhói ở ngực, song cố làm vẻ thản nhiên. Chàng xé toang lần vải bọc trong vết tóng ra, đưa cho thiếu phụ :

— Chị xem có gì không ?

Nhìn kỹ một hồi, thiếu phụ đáp :

— Không.

Chợt nghĩ ra, chàng nói :

— Chị mang va li đựng hóa chất cho tôi.

Thiếu phụ bưng ra một cái vali da nặng, bên trong đựng đầy chai lọ. Chàng dốc một chai thuốc

vàng lên vải. Không thấy gì. Chàng sờ luôn mấy chai thuốc khác.

Thiếu phụ la lên :

— Thấy rồi, anh ạ.

Ngay chỗ dán tên tiệm may mà Văn Bình xé bỏ. Mờit thấy hiện ra những giòng chữ li ti. Một bức thư bí mật ! Lấy kính hiển vi đọc, chàng giữ mình sung sướng, quên mất những vết thương chi tử trong người.

Chàng nói với thiếu phụ :

— Thư của bọn Saratiên gửi mật vụ Bắc Việt, xin giúp đỡ để tiến hành cuộc đảo chính. Chi lấy máy chữ chép ngay ra giấy cho tôi.

Thiếu phụ nhìn chàng :

— Không, anh để tôi chở anh đi bệnh viện đã.

Mờit quắc mắt :

— Chị là thuộc viên của tôi, chị phải tuân lệnh. Tôi không chết được đâu. Nếu tôi chết nữa, cũng là chuyện thường. Bức thư này liên quan tới vận mạng hàng triệu người. Và trước hết, là vận mạng của Quỳnh Ngọc và Văn Bình. Phải chết để cứu họ. Xi sẵn sàng chết, chị hiểu chưa ?

— Thưa anh, tôi hiểu.

— Thì chị còn đợi gì mà chưa thi hành lệnh tôi.

— Tôi không thể thi hành lệnh anh được, đầu anh là cấp chỉ huy trực tiếp. Theo điều lệ, thuộc viên có quyền cãi lệnh thượng cấp, trong trường hợp thượng cấp mất sáng suốt hoặc ở trong trường hợp nguy ngập. Anh đang bị thương nặng. Tuân lệnh anh, thì anh phải chết. Tôi không muốn anh chết. Anh phải sống để phục vụ đất nước.

— Chị gàn dở quá.

— Tôi không gàn dở đâu. Nào anh ngồi đây để tôi diu anh ra xe.

— Chị Hải ! Tại sao chị hy sinh đời chị, bỏ hết lạc thú gia đình, một gia đình nhà cao, cửa rộng, vàng bạc đầy két, để lao đầu vào nghề tinh bao bạc bẽo, cọ sát với tử thần ? Tại sao chị không nghĩ đến lấy chồng ? Tại sao chị không bắt chước các bạn gái của chị, mở nhà thuốc, khai thác mảnh bằng được sĩ quốc gia mà chị tốt nghiệp ưu hạng trường đại học Ba lê ?

— Vì đất nước còn đau khổ.

— Đấy, vì đất nước còn đau khổ chị phải hy sinh. Tại sao chị không cho phép tôi làm giống chị ?

— Tôi không muốn lý luận thêm với anh nữa, máu anh ra nhiều quá.

— Tôi cũng vậy. Nếu chị cố tình trái lệnh, tôi sẽ tự tử.

Mờit rút lưỡi dao trong áo ra, kề mũi vào tim. Thiếu phụ nghẹn ngào :

— Vâng, tôi xin nghe anh. Giờ anh muốn tôi làm gì ?

— Chị chép bản mật thư ấy đi. À, xin chị cho tôi một phát một-phin.

Thiếu phụ thở dài, nước mắt trào hai bên gò má. Nàng nấu kim, chích một-phin cho Mờit xong, mang máy chữ lại, gõ lóc cóc. Mờit ngồi yên, lưng dựa vào đồng gối bông. Chàng biết không còn sống lâu nữa. Nếu đi bệnh viện, chàng có hy vọng thoát chết, song ở Hà nội hai người bạn thân của chàng sẽ chết.

Chàng đặt bàn tay trước ngực. Máu cứ trào

ra. Phía bên trái của chàng không cử động được nữa. Chàng làm rầm khăn vải xin cho chàng được sống đến lúc liên lạc xong với ông Hoàng.

Chàng hỏi :

— Chị Hải xong chưa ?

Thiếu phụ ngẩng đầu lên :

— Còn một giòng nữa.

— Đánh xong rồi, chị mang giấy bút cho tôi. Mang cả điện dài lại đây nữa.

Chàng loay hoay tháo bức điện mặt mã. Trong khi ấy, thiếu phụ đã kéo ăn-ten lên khỏi máy, nối vào giây thép phơi quần áo bên ngoài. Chàng ném bức điện xuống ghế :

— Phiên chị đánh giùm tôi.

Sài gòn trả lời liền. Mặt Mòrit bừng sáng. Chàng lầm nhảm lại phần cuối bức điện :

« Xin ông can thiệp ngay mới cứu nổi VB và «QN. Bức mật thư này, tôi tin ông sẽ chuyển cho « chính phủ Thái. Chắc họ không giận tôi nữa. « Phút này, tôi kiệt lực rồi. Bị nhiều phát đạn vào « ngực, tôi chỉ sống được mười phút nữa thôi. « Xin ông nói giùm với vợ tôi là ở bên kia cõi « thế, tôi vẫn thương nàng. Trân trọng chào ông, « chào VB và QN ».

Phức điện của ông Hoàng rất ngắn :

« Đã nhận được. Sẽ liên lạc ngay với nhân « viên của ta ở Hà nội để báo tin cho VB. Ra lệnh « cho anh phải đi ngay bệnh viện. Bà Hải có « nhiệm vụ săn sóc cho Mòrit. Chúc bình phục ».

Mòrit cười đau đớn :

— Ông Hoàng thương tôi lắm, nhưng bây giờ thì muộn rồi.

Thiếu phụ đỡ chàng đứng dậy :

— Phiên anh ôm lấy vai tôi. Trong mười phút nữa, người ta sẽ mở gấp đạn ra cho anh.

Mòrit lắc đầu :

— Châm quá rồi chị ạ.

Thu tàn lực vào cánh tay, chàng xé toạc sơ mi ra. Thiếu phụ rú lên khi thấy ngực chàng đen sạm thuộc súng, từ nhiều lỗ nhỏ máu tuôn ra đỏ lôm.

Mòrit nói :

— Chị thấy không. Bọn Saratièn bắn đạn ghém. Tôi chỉ có hy vọng thoát chết, nếu tôi lái thẳng từ đường Suriwongse tới bệnh viện, và không về đây. Lúc tới trại, tôi đã quyết định rồi. Chị Hải ơi...

Giọng chàng yếu hẳn đi. Thiếu phụ quý xuống bên chàng.

— Chị Hải ơi ! Tôi coi chị như chị ruột thịt song chưa bao giờ chị tỏ lộ tâm tình cho tôi nghe. Tại sao chị lại bỏ anh ấy ?

Giọng thiếu phụ ướt đầm nước mắt :

— Cảm ơn lòng tốt của Mòrit. Tôi bỏ hứa hôn, trả nhẫn lại vì anh ấy chỉ có mảnh bằng cao cấp, bằng thạc sĩ y khoa, song lòng anh ấy, hồn anh ấy quá tầm thường. Suốt đời, anh ấy chỉ nghĩ đến tiền, đến tròn trách nhiệm làm người. Tôi sửa soạn vào nhà tu thì may thay tôi gặp ông Hoàng. Rồi tôi gia nhập ban Biệt vụ.

— Anh ấy là ai ?

Thiếu phụ lắc đầu :

— Mòrit biết tên con người vô lại ấy làm gì ?

— Không, tôi muốn biết. Chị không thỏa mãn ý muốn cuối cùng của kẻ làm chung được sao ?

Thiếu phụ thờ dài, đầu đờn :

— Mòrit ơi, người ấy là anh ruột của Mòrit.

Mòrit lạnh người, trán trán ngó nàng, không chớp mắt. Chị Hải nói tiếp :

— Mòrit giận anh nên mới xâm binh cô gái đợi tình nhân dưới gốc soài ở cánh tay, và bỏ nhà ra đi. Hồi còn nhỏ, Mòrit đã xung đột với anh ấy nhiều lần. Mòrit giận anh vì toàn gia đình đều phần nộ khi được tin tôi thoát hôn, vì anh quá tâm thương. Cô gái đợi tình nhân dưới gốc soài là tôi đó. Mòrit chỉ nghe tên tôi mà chưa biết mặt. Nhà tôi là một trại soài rộng mênh mông.

Mòrit ơi, tôi xin ông Hoàng sang Vọng các đề hoạt động với Mòrit. Không lấy được anh của Mòrit, tôi nguyện chăm nom cho Mòrit được khỏe mạnh mãi. Vợ của Mòrit là em con đi với tôi, chính tôi đã hỏi nàng cho Mòrit, nàng biết rõ tâm sự tôi, song nàng không hé răng cho Mòrit biết. Giờ đây, tôi đã nói hết. Mòrit tha thứ cho tôi.

Mòrit vùng dậy, nắm chặt lấy tay nàng :

— Thưa chị, tôi mãn nguyện lắm rồi. Xin vĩnh biệt chị...

Chàng ngoẹo đầu xuống gối, tắt thở nhẹ nhàng. Thiếu phụ gục đầu trên xác chàng, khóc nức nở.

Kim đồng hồ chỉ đúng nửa đêm.

VI

Nguy hiểm chết người

Suốt chuyến bay ra Hà Nội, Văn Bình ngồi thu hình trong một góc, không nhìn ngang, nhìn ngửa, theo thói quen, cũng không thốt một lời. Mùi tóc thơm thơm của Quỳnh Ngọc vẫn quạt vào mũi chàng. Chàng ngồi im, thưởng thức mùi hương kỳ diệu ngấm dần qua thờ thịt, tâm thần ngày ngất.

Phía trước Phạm Bài trò chuyện như bấp rang với Quỳnh Ngọc. Thịnh thoảng nàng lại ré lên cười như bị đàn ông cù nách. Máu ghen trong lòng Văn Bình sôi lên. Nếu y không phải là trưởng đoàn, và chàng không phải là giáo sư Tăng Minh giả hiệu, chàng đã vùng dậy, tông vào giữa mắt y một quả dấm.

Ba người đàn bà ngồi ở hàng ghế phía sau chàng. Lúc lên máy bay, chàng chỉ liếc sơ qua đủ chụp được hình ảnh họ vào trong óc. Cả ba đều ăn mặc soàng sĩnh theo kiểu Thái, trên người không đeo nữ trang. Về nhan sắc, họ ở mực trung bình, tuy nhiên về thân thể cân đối, và chắc nịch, họ không đến nỗi thua kém những ả mỹ miều đã vào chung kết giải hoa hậu.